

Любен Каравелов
Песен на Раковски

Когато бях детенце
тихо, нежно, мило;
когато бях аз момченце
лудо, младо, живо;
кога стигнах на години,
кога станах дедо,
един беше моят баща,
едно бе ми чедо:
Свобода, свобода!

Заробен бях, измъчен бях,
страдах вов неволя,
ала съвсем убит не бях –
имах своя воля;
па оставих България,
по света се скитам,
за да стана Еремия,
свободно да викам:
Свобода, свобода!

Будя брат си да не спава,
ами да работи;
на турците да не дава
своите имоти;
говоря му да развяже
поробени ръце,
па заедно с мен да каже
сос юнашко сърце:
Свобода, свобода!

Но всеки спи, всеки дреме,
не ще и да знае;
един казва: „Не е време!“,
а други нехае;
всеки иска да добие
всичко наготово,
с чужда уста да изрече
това свято слово:
Свобода, свобода!

Я чуй мойта малка молба,

брате ти мой мили!
Ази видя, че боля,
падат мойте сили!
Дойди при мен пред смъртта ми,
па ми кажи само
една дума, сладка дума,
да занеса тамо:
Свобода, свобода!

КРАЙ

„Свобода“, г. II, бр. 7, 13 февруари 1871. Заимствана е идеята за това стихотворение, както и някои стихове от стихотворението на Н. П. Огарьов „Свобода (Искандеру)“.

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4146>]